

Andra sidan tystnaden

Måndag morgon. Dags att väcka solen, släcka stjärnor, tända spisen, halka trappan, hämta farstukvisten. Samma bestyr, men olika dagar, det är som om rynkor läggs till nu, en för varje morgon; mamma brukade säga att det var skrattrynkor eller bekymmersrynkor, de där fina som liksom springer från ögonen fram, det är samma resultat oavsett om man skrattar eller gråter menade hon, därför ämnade hon att hålla sig neutral, aldrig grät hon eller skrattade, hon var alltid objektiv på nåt centrerat välbalanserat sätt.

Hon stod med händerna i himlen bland molnen för att locka till sig regnet i lagom mängd, medan hennes fötter var stadigt rotade i jorden tillsammans med hennes egenuppfödda morötter, rödbetor, potatis och andra gräsligt gröna och färggranna varelser som nöjde sig med jord till föda.

På så vis förankrade hon hela gården stadigt i universum, och vi som levde av den.

Jag hänger upp månskenet på spiken i bakfarstun, det tenderar till att färga av sig på väggen där, blir gula lysande märken som verkar växa i storlek lite för varje dag. Det läcker ut en del månsken om dagarna som blir kvar i den alltmör gulnande tapeten.

Korna råmar oroligt från ladugården och buffar mig vänligt i sidan med sina mjuka mular när jag kommer med mjölkpallen och kaffet. De har blivit riktiga kaffetanter och vägrar att släppa en enda droppe mjölk om de inte får varsin balja kaffe. Kaffe med hö. Ligger perfekt i vommen säger de.

Frampå förmiddagen dyker gårdfarihandlaren upp, med sin blåa gamla flakbil, han är tidig i år, brukar dyka upp varje vår som från tomma intet.

Lastbilen har öppna sidor och en presenning som tak, han har de mest fantastiska saker med på sitt flak som lyser i alla möjliga färger, men mestadels far han med osanning. Hela bilen är full av osanning till

osannolika priser. Jag köper ett tjog vita fredsduvor, en varggrop, 2 flaskor nödluft och ett kilo outhärlighet.

Han lyfter sin basker till ett farväl när han med lite småstapplande steg kliver in i bilen igen och kör bort genom den vackra lönnallén och vidare in i drömmarnas port, jag ser hans nöjda leende i backspegeln och det är som om det lyser lite om hans vita hår där under baskern. Så försvinner han och bilen in i ett moln av damm, det skramlar lite från högafflar, räfsor och flätade korgar som vippar fram och åter när han skumpar in i glömskans land.

Det är ett fasligt slit att leva. Man undrar hur det ska orkas. Slitet sliter ner mig, jag krokmar lite för varje dag, som de där luggslitna martallarna som aldrig tycks kunna resa sig upp, de böjs lite mer för varje år, där de står på vakt i kanten av det stora fältet och förgäves försöker hindra västanvinden från att ta sig vidare in i landskapet och härja. Och nog förstår man att det är förgäves, det där med att kämpa emot, att kämpa emot livets vind som ständigt blåser och hotar att trycka ner oss mot skosulorna.

Och jag tänker på Far, hur han låg därinne i stora rummet vid spisen sin sista tid på jorden, kräftan tog honom och de sista veckorna var det bara smärtan som höll honom vid liv. Han kände inte längre igen mig den där sista tiden, jag var som en främling för honom när han till sist tog klivet in i saligheten.

Allt han lämnade kvar var den stora tystnaden, det är flera år sedan nu, men den där tystnaden han lämnade, hänger kvar där i rummet, jag går inte gärna in dit längre, tystnaden därinne ger mig kalla kårar för den liksom slukar alla ljud.

Ibland ställer jag mig i dörröppningen och ropar på Far. Jag vet att han fortfarande är kvar där inne, på andra sidan av den stora tystnaden.

Februarisolen gassar, några enstaka fåglar kvittrar, är det bofinken som är här så tidigt? Tjälén är fast i marken, dagsmejan smälter snön på södersidan, en härlig försmak av våren.

Jag förbereder för vårbruket, slipar plogspetsarna, dammar av såmaskinen, smörjer traktorn, fyller på fotogen, ryktar hästarna, de är i fin form efter en vinter med virkeskörning från skogen.

Våren är den finaste tiden när gässen kommer tillbaka och plogen ska sättas i jorden.

Och det var vår när hon kom till mig, gående över ängarna här, när vitsippor och Gullvivor kikade fram, jag stod där på farstutrappan och spanade ut förbi de knoppande äppelträden bort över markerna. Hon var strålande vacker i sin nya klänning och med uppsatt hår, hennes leende gjorde mig varm inombords, jag såg hur det liksom glimmade och glittrade om henne när hon kom där över nejden och jag tror bestämt att hon svävade en bit över marken, jag minns hur jag kände alla vårens dofter när jag sprang henne till mötes, och jag hörde den yrvakna fågelsången.

Det blev också vår musik på bröllopet sedan, fågelsång, även om den blandades upp och överröstades av fioler och dragspel stundtals.

Vi gifte oss härute på gräset, under blommande äppelträd och körsbärsträd.

Kvinnor är den strävsamma jordens sötma, de får saker och ting att blomma med sina varsamma händer och kloka sinnen, de vattnar det levande med kärlek och förnuft.

Jag tänker att det mesta i livet handlar om att odla, man odlar sina grödor, sina grönsaker, man odlar fram djur och barn, man odlar skog, man odlar kärlek, man odlar goda kontakter med vår Herre och annat fint folk, men också med grannar, vänner och familjen, man odlar för en framtid.

Allt det som odlas växer och man får se det frodas och blomma medan man själv vissnar ner.

Men det är ett vackert liv att leva. Rikt på blomning och fågring.

Peter G. 20230206

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Peter G med Poeter.se id #19558 innehar upphovsrätten